

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

Ds. D. Chr. Overduin   5 februari 1989

Catechismus zondag 22 vraag 58

Schriftlezing   :   2 Samuël 6 : 12 - 19
  Mattheüs 28 : 8 -10

Zingen   :   Psalm 113 : 1,3
  113 : 4
  150

Gebed des Heeren   : 3,9

De 22e Zondag.

VRAAG 57: Wat troost geeft u de *opstanding des vleses*?

ANTWOORD: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonden aan tot Christus, haar Hoofd, zal opgenomen worden, maar dat ook dit mijn vlees, door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn ziel verenigd, en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.

VRAAG 58: Wat troost scheidt u uit het artikel van het *eeuwige leven*?

ANTWOORD: Dat, nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft, en in geens mensen hart opgeklommen is, en dat, om God daarin eeuwiglijk te prijzen.

THEMA: IK GELOOF HET EEUWIGE LEVEN

1. HET BEGINSSEL: HIER EN NU

2. DE VOLKOMENHEID: DAAR EN STRAKS

Wij hebben, ook bij dat artikel van de opstanding van het vlees, eigenlijk al verschillende dingen genoemd. Namelijk als het ging over de heerlijkmaking, over het eeuwig, onvergankelijk leven. En even dacht ik: Zullen we nog stilstaan bij die laatste vraag en het antwoord? Maar toch, ja!

Want u hebt het gemerkt, het komt wel meer voor in de Catechismus, over geloof: wat gelooft gij, wat verstaat gij. Maar ook: Wat troost geeft u. En hier: Wat troost 'schept' gij. Het lijkt wel of de Catechismus juist dat woord 'troost' gebruikt daar waar wij het diepst getroffen worden.

Daar waar wij geconfronteerd worden met de werkelijkheid van onze vergankelijkheid, ons vergaan van voor Zijn aangezicht, als het gras dat verdort. Alsof juist tegen al die klanken, van het gras als ons kortstondig leven, en een mens verzwakt zijnde, geeft de geest, en zo wij sterk zijn zeventig jaar, of zo wij zeer sterk zijn tachtig jaar, wij vliegen daarheen, wie kent de sterkte van Uw toorn en Uw verbolgenheid naardat Gij te vrezen zijt, of dat juist daar waar onze ellende en onze dood, dat wij losgesneden zijn van de wortel van het leven, dat juist daar de Catechismus dat woord 'troost' gebruikt. Zoals onze vaders dat omschreven als een zeker, als een groot goed, tegenover een groot kwaad.

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

We zouden kunnen vragen: Dat is nogal wat gezegd: "Wat troost scheidt gij uit het artikel van het eeuwige leven?" Is dat niet teveel gezegd?

Hoe menigmaal verkeert de mens in de stemming of in de gestalte dat hij zou zeggen: Ik heb niets te scheppen. Met scheppen moet je hier niet aan de schepping denken, maar moet je denken aan, zoals je een beker onderdompelt in een bron, en daaruit water schept.

Dan zegt een mens: "Nou, wat kunnen wij? Wij zijn niets, wij hebben niets". Ja, en toch is dit volkomen Bijbels gezegd. De Heere heeft gezegd: "Gijlieden zult water scheppen uit de fonteynen des Heils met vreugde". Dat heeft de Heere gezegd. En omdat de Heere dat gezegd heeft, gaat de onderwijzer daarvan uit, dat de Heere een Waarmaker is van Zijn belofte. Dat de Heere Zelf de ruimte scheidt dat die belofte vervuld wordt.

Je moet niet denken dat de Catechismus, die maar telkens weer spreekt over God als de Eerste, als de Laatste en als de Voortgang, de Alpha en de Omega, zo nu en dan ook eens gaat beginnen aan onze kant. Nee, zo wordt het niet bedoeld. Maar die vraag komt echt op uit dat Woord van God: "Gij zult met vreugde water scheppen uit de fonteynen van het Heil." En: "Zij zullen vreugde op vreugde hebben, in de Heere." En: "Zij zullen nochtans blijde zijn".

"Wat troost scheidt gij?"

Wat heeft God gedaan? En wat doet de Heere God vandaag nog? Wat is dan die troost van dat eeuwige leven? Is dat de troost alleen van het hiernamaals? Is dat een soort pijnstillend middel? Straks wordt het beter. En hoe meer we hier lijden, en hoe meer we hier verdrietig zijn, hoe meer we hier schreien, hoe meer zullen de tranen worden afgedroogd en afgewist?

Nee, daar zit opzichzelf wel waarheid in, want God zal alle tranen van hun ogen afwissen. Maar het is meer.

De Heidelberger wil eigenlijk de lijn vanuit de tijd - schepping-herschepping-heerlijkheid - doortrekken. Hoe gebroken en aan de dood ons leven ook onderworpen is, hij kán niet anders. De Heidelberger wíl niet alles projecteren op de eeuwigheid, achter het gordijn. Maar de Heidelberger ligt eigenlijk meer die kant uit: 'Het ís al begónnen'. De toekomstige eeuw ís al begonnen. En het eeuwige leven ís al gekomen.

Daar kun je wat aan hebben, als de Heere dat zegent - en dat zegent de Heere - dan kun je daar iets aan hebben. Als de Heere ons daar in onderwijst mogen we daar blij om worden. Dan denk je aan wat Jezus sprak bij het laatste Avondmaal. Daar drinken ze die beker, die wijst naar het bloed dat Hij zal vergieten. En dan zegt de Heere: "Van deze dag af zal Ik niet meer drinken van deze drinkbeker, van deze wijn, tot op de dag dat Ik hem nieuw met u zal drinken in Mijn Koninkrijk". Daar ligt ook iets in van die continuering.

Hij is straks de smarten des doods ontbonden. In die zin behoeft Hij ook niet meer die beker te drinken. Of te begeren om met Zijn discipelen die beker van Zijn lijden, dat komt, aan de mond te zetten. Maar zij zullen die beker wel mogen blijven drinken, totdat Hij komt. En dan rijkt Hij de beker der verlossing aan, in het Koninkrijk van de Vader. De beker van blijdschap en verheuging, eeuwig en altoos.

Wij moeten daarom denken. Aan de ene kant is het waar wat de Heere heeft weggelegd. Want geen oog heeft het gezien, geen oor gehoord, het is in geen

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

mensenhart opgeklommen, en tóch moeten wij niet denken in tegenstellingen als het gaat over het eeuwige leven. Want dat eeuwige leven is alreeds begonnen. "Die in de Zoon gelooft, hééft eeuwig leven. Maar die de Zoon ongehoorzaam is, de toorn van God blijft op hem".

Het zou trouwens een wel onmogelijke reis zijn voor Gods kerk hier op aarde, als dit niet waar was. Als er geen troost was. Niet alleen van de betaling met Zijn dierbaar bloed en Zijn trouwe bijeenvergadering, en Zijn overwinning op de satan, maar ook de troost van het eeuwige leven. Dat Hij heengegaan is om plaats te bereiden. Om ze alsdan tot Hem te trekken, opdat zij ook zijn mogen waar Hij is.

Eeuwig leven.

Toch is er wel een tegenstelling. Of, een tegenstelling, in bepaalde opzichten zou je dat kunnen noemen: Een tegenstelling.

Wij hebben in het verleden gehoord, bij de opstanding van het vlees, van dat natuurlijke, psychische lichaam, en dat geestelijke lichaam. Daar zit nog dit aan verbonden, dat ik er even bij wil zeggen.

Wij kunnen in dit natuurlijk, psychisch lichaam, ook niet verdragen de onuitsprekelijke heerlijkheid van God, en de blijdschap die in en door God is. Dat kunnen wij niet. Hier op aarde kan de blijdschap al zo groot zijn, dat mensenharten kunnen bezwijken van blijdschap. Dat kan, maar het gebeurt niet vaak. Maar het zou kunnen. Maar hoe zou het dan zijn, als God Drieënig, in Christus Jezus Zichzelf gaf, in Zijn ongemeten en onbegrensde liefde? Wie zou dat kunnen dragen? Wie zou dat kunnen doorleven in deze bedeling? In deze aardse denk- en leef- en bestaanswijze. Dat kan niet! Dat zouden wij niet kunnen hebben.

Mozes zag iets, de achterste delen, van de Heere. Mozes zag de Heere op de berg, en toen hij terug kwam en hij merkte dat het volk naar hem opkeek, want zijn aangezicht glinsterde als een engel, toen nam hij een deksel. Hij deed dat voor zijn gezicht, opdat zij niet zouden te sterk zien op wat voorbij gaat. Deze aardse gedaante, deze aardse bestaanswijze, moet voorbij gaan. Die kan die glans niet dragen, onmogelijk.

Maar er is nog meer.

Bij dat aardse, psychische leven, dat lichaam, wijzelf, wij leven hier in een strijd. Dat merk je heel de Bijbel door. Er is goede strijd des geloofs tegen de overheden, tegen de machten en krachten, en de geestelijke boosheden in de lucht. Daar is de strijd van binnen, duivel, wereld, ons eigen goddeloze ik, dat maar langzaamaan begint te breken en te bezwijken. Het gaat meestal niet in één keer. Meestal is het pas voorbij als wij de laatste snik hier op aarde geven. Dan is het echt voorbij. Maar in die hele fase van ons leven staat daar als het ware tegenover dat bestendige, dat eeuwige, dat onbewegelijke leven van de heerlijkheid en de luister en de gemeenschap met God, dat aangevochten schepsel.

Daar hoor je zingen: "Ai, help ons toch, en maak ons vrij". Daar hoor je: "Daar komt nog vlees en wereld bij". Daar hoor je: "Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. En vergeef ons onze schulden".

Dat bestaan hier op aarde, dat verblijf hier op aarde, wordt dus getekend daardoor: "In de wereld zult gij verdrukking hebben". Dit bestaan hier wordt getekend: "Ik ellendig

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

mens, wie zal mij verlossen?" Dat staat zo pal naast: "Ik dank God, door Jezus Christus".

Kijk, en dat is natuurlijk wél een groot verschil. Want als dat geestelijke gekomen zal zijn, ook in dat verheerlijkte lichaam, dan is alles voorbij. Dan is er geen mogelijkheid meer om te vallen in het kwaad. Dan is er zelfs geen mogelijkheid meer om één verkeerde gedachte te denken.

Dat zal toch wat zijn, geliefde gemeente, die totale bevrijding van alles wat God mishaagt. Dat zal toch een blijdschap zijn, de stem van de drijver die niet meer wordt gehoord. Nooit meer enige twijfel in het hart, maar een volmaakte gemeenschapsoefening met God en het Lam, dat leidt aan fonteynen van levend water.

Dat hoort dus ook bij deze bedeling: Het natuurlijke is eerst. Waarin wij ervaren dat alles er op uit is, ook de satan als een engel van het licht, om ons te misleiden, en om het leven te verderven.

Toch, in die nietige mens, in die mens die zegt: "Ik heb een vermaak in de Wet Gods, naar de inwendige mens, maar er is een andere wet die mij gevangen neemt, ik ellendig mens. Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij". In diezelfde mens wordt toch dat eeuwige leven gekend en verheerlijkt.

Hoe kan dat nu?

Hoe kan dat dan tóch in dat gevallen schepsel, ook al is hij begenadigd, hoe kan daar dan toch ook iets gevonden worden van dat eeuwige leven? Dat kan omdat de beslissing, de vastheid, het onverderfelijke, het onherroepelijke 'amen' in Christus Jezus is. Het is geschied!

Dat is dat eenmalige wat Christus heeft gedaan, hier in Zijn wandeling op deze aarde. Van Zijn geboorte, ontvangenis, tot en met Zijn opstanding uit de doden toe. Daar is het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht. Daarom staat er ook: Dit leven is in Zijn Zóón.

Wij hebben het niet als een eigenschap van onszelf. Bij ons hoort meer de geestelijke dood, het vergankelijke. Maar dit leven is in Zijn Zóón. En die Zoon heeft het verworven, Hij heeft het echt geschapen als het ware, in een zeer bitter lijden en sterven. En daarom kan Hij zeggen: "En Ik gééf ze het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid. Mijn Vader die ze Mij gegeven heeft is meer dan allen, en niemand kan ze uit Mijn hand rukken". Hebben de oude profeten er al niet van gesproken? "Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij". Daar ligt nu de grond. Daar ligt nu de Bewerker en de bewerking, maar ook de Toepasser, in die ene Heere Christus en in Zijn duur verworven Geest.

Anders zou het echt onzin zijn. Als wij echt vanuit de mens, of hij zich nu bekeerd noemt of niet, zouden gaan spreken over troost van eeuwig leven, dan zou je moeten zeggen: "Houdt nu toch op, wij zijn God kwijt. Wij zijn de dood toegevallen en wij kunnen nooit meer terug". U zegt misschien: "Maar een begenadigd mens dan?"

Die hoor ik zingen: 'Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond

Uw trouwe hulp stier mij in rechte sporen.'

Zie je dat het leven in en uit die Zoon van God is? Uit die Middelaar Gods en der mensen? En dáárom mogen we er ook over spreken. Daarom hoeft niemand te zeggen: "Nou, nou, dat vind ik nogal hoog in de boom". Dat heeft er niets mee te maken. Het

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

gaat om heel iets anders.

'O Heere, de Koning is verheugd
om Uw geducht vermogen;

Hij heeft, o God, van U begeerd
het onvergank'lijk leven;
Gij hebt het Hem gegeven.
Zo zijn de dagen Hem vermeêrd;
Zo leeft de Vorst altoos;
zo leeft Hij eindeloos!

Als dat niet waar was, dan was het werkelijk alleen maar speculatief, hypothetisch, veronderstellenderwijs; òf, iets wat we zelf hebben bedacht, om dan te gaan spreken over troost van eeuwig leven. Maar nu is het anders.

Nu ligt die troost zo vast in Hem, die tot Martha zei: "Martha, Ik bén de Opstanding en het Leven! Die in Mij gelooft zál leven, al ware hij ook gestorven". Daar ligt alles in.

Dat geeft dan ook de vrijmoedigheid, maar dan ook dát alleen. Die vind ik niet bij mijzelf. Om er iets van te mogen spreken, dát is de vrijmoedigheid. Dat het in hem is: Uit Hem, door Hem en tot Hem.

Nu gaan we eens luisteren.

"Dat nademaal ik nú". Hè? Nú? "Het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel". Beginsel: Hier en nu! Daar komt het op neer.

Het is net alsof hij iets constateert. Alsof hij zeggen wil: Ja, maar ik sta niet wat met mijn armen in de lucht te maaien. Het is al begonnen. Ik weet er al iets van. Ik heb er iets van ervaren. Wat!? Ja! "Ik heb er iets van ervaren", zegt hij. Ik heb niet alleen gehoord over straks en over daar en over hiernamaals, maar ik heb zelf dat eeuwige leven geproefd en gesmaakt.

Het is alsof hij zeggen wil: Dat was niet van mijzelf, dat heeft de Heere gedaan. Dat heb ik gekregen. Dat kan nooit meer ophouden. Al zou ík ophouden, maar dát houdt niet op. Dat is het leven Gods, dat is de gemeenschap. Dat is de vleugel die Híj over mij uitbreidt. Met Hém leef ik, met Hém zweef ik.

"Maar je gaat toch dood?"

Hij zegt van niet. Hij zegt dat ik de dood niet eens zien zal.

"Maar kijk dan eens naar al die mensen, kinderen van God, die met de nachtschuit heengaan, zoals men dat noemt".

Dat zegt ook niets. Het is niet zo aangenaam. En dat komt meestal, ja och, laten we het maar zeggen, dat komt door onszelf. Omdat we altijd de zaak door elkaar gooien, ik-ik-ik! 'Ik ben dit - ik heb dit', in plaats dat we de Heere erkennen, dat Hij het alleen is. Als Hij het nu alleen is, en die Heere Christus is het alleen, dan kan het op het eind wel eens meevallen. Maar ja, hoe meer er ingeleverd moet worden, hoe akeliger het is. Maar op zich doet dat niet terzake, want het is niet de grond. De grond ligt in Hem.

"Nademaal ik nu het beginsel".

Het beginsel, dat is die knop die een bloem zal worden. Die haar bladen zal uitspreiden. Dat beginsel is als een zaad, waar de warmte van de zon in verborgen is, en

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

samengeperst.

Dat beginsel, zegt de Catechismus, dat is er nú. Van die eeuwige vreugde. Het is niet een andere vreugde nu, in tegenstelling met de vreugde straks. Het zal wel een ontzaggelijke uitbreiding en verdieping ondergaan, dat wel. Dat zeker. Maar het is niet tegengesteld áán.

Expres is dat gelezen, bij het zoeken naar het beginsel van de eeuwige vreugde, kwam ik op die geschiedenis terecht van David. De ark die van Gods gunst getuigt, daar bij Obed-Edom in huis. De man werd gezegend.

De vorige keer, toen ze ook probeerden om die ark in Jeruzalem te brengen, toen was alles mislukt. Want Uzza greep met zijn handen aan die ark, en dat ging verkeerd. Maar nu ging het goed. De ark wordt, zoals de Heere het had ingesteld, gedragen. En er is nog iets bij.

David heeft blijkbaar bijzonder licht gekregen daarin, die ark is niet zo maar één of ander attriboot uit de heilige dienst, een kist met goud overtrokken. Dat is het ergens wel, maar die ark is een getuigenis van Gods wonen onder de mensen. En nu is er in zijn hart een heilige begeerte om de reis naar Jeruzalem zó te maken, dat als ze zes stappen hebben gedaan, wordt de zevende gemarkeerd door het offer, door het bloed. Dan slachten ze dieren. Dan staan ze even stil.

Zes stappen. Zes is het getal van de schepping, maar het is tegelijk het getal van de schepping zonder rust. Zonder verlustiging door God en van God. Daarom is zes geen zeven, en moet de zeven er zijn om het vol te maken. Dát is de schepping in Gods gunst, waar Hij zich in mag verblijden, en kan verblijden.

Wij kunnen met een ark of wat ook op pad gaan. Met een leven, met een kerk, met dit of dat. Maar is het de goede weg? En daar heeft David denk ik een diep inzicht in gehad, toen hij voor de tweede maal de ark liet opbrengen naar Jeruzalem. Toen kon je het spoor volgen, het bloedspoor, naar Jeruzalem.

Dan is het net alsof je in David ziet, wat Petrus spreekt over die verse en levende weg. En over die weg naar het heiligdom, in de Hebreëen-brief, welke Hij ingewijd heeft door Zijn eigen bloed. Verzoening!

En daarom na zes stappen: Niet verder. Het bloed dat reinigt van alle overtredingen. Het bloed dat alleen maar de weg kan zijn naar Jeruzalem dat boven is. De verzoening door de Heere Jezus Christus.

En nu gaat het goed. Er vallen geen doden, er komt geen vuur uit de hemel. Want de Vader ziet, met eerbied gesproken, met welgevallen neer op dat volk daar, dat over dat bloedspoor achter de ark naar Jeruzalem gaat.

Maar dan, wat een blijdschap, het beginsel der eeuwige vreugde. David huppelde met alle macht voor het aangezicht van de Heere. Met een eenvoudige linnen lijfrok bekleed, die hem de nodige bewegingsvrijheid gaf, springt hij en danst hij daar met het volk achter de ark.

En dan komen we weer op een belangrijk punt, want vreugde, blijdschap, dat woord is verwant met het woord 'genade'. Dat betekent, dat die grote en eeuwige vreugde en blijdschap in verband staat hier met de begenadiging, de vergeving. Dat het ten nauwste verband houdt met:

'zo ver het West verwijderd is van 't oosten,
zo ver heeft Hij om onze ziel te troosten,

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

van ons de schuld en zonden weggedaan.'

"Wie is een God gelijk Gij", en dan huppelt David. Dan zie je daar bij die oude kerk dat beginsel van die eeuwige vreugde. Dat was niet zo maar een koninginfeest of zo, van: Tjonge-jonge, de ark staat nu weer binnen. Nee, maar de diepste grond van Davids blijdschap, en van allen die de Heere vreesden, lag in het bloed, in de genade, in de ontferming.

"Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft? En die de overtreding van het overblijfsel van Zijn erfenis niet meer gedenkt. Die lust heeft aan goedertierenheid en barmhartigheden".

Misschien heb je niet letterlijk - het kan wel dat het wel zo geweest is, maar dat is voor ieder verschillend - gehuppeld. Mirjam huppelde ook van blijdschap. En ze maakte muziek met de schalmei, van blijdschap.

'De Heere, Hij baande door de woeste baren
en brede stromen ons een pad;
Daar rees Zijn lof op stem en snaren,
nadat Hij ons beveiligd had.'

Het paard en zijn ruiter is in de diepte der zee verzonken.

Mag je zo wel eens dat beginsel van de eeuwige vreugde hier en nu ervaren? Want die lijn loopt door. Niet ons chagrijn loopt door, niet onze nijdigheid, dat loopt niet door. Maar als er nu niets anders is, dan loopt het eeuwig door in de ellende. Dan loopt het eeuwig door in de klacht.

Daarom, het is ook noodzakelijk: Zij begonnen blijde te zijn, staat er bij de verloren zoon. En wie denkt niet aan Psalm 126: Als de Heere de gevangenen van Sion wederbracht, toen juichten wij, we lachten. Onze tongen verhieven 's Heeren naam, en zongen. Toen hieven zelfs de heidenen aan, de Heere heeft hun wat groots gedaan. Wat is dat groot hè?

"Dat ik het beginsel van de eeuwige vreugde in mijn hart gevoel".

Er staat: Een beginsel. Dat wil zeggen: Het is niet alleen het begin. Het beginsel. Alles zit er in, bedoel ik. Alles zit er al in, in die kiem zit alles besloten. In dat zaadje, in die knop, alles zit er in.

Nogmaals, aan de ene kant kun je zeggen: Nog maar het beginsel. Maar tegelijkertijd is het al zo groot, en zo onuitsprekelijk wat de Heere hier schenkt.

Nu ja, de één heeft er wat meer van in de beoefening, dat zal wel zo zijn, dan de ander. Als je het ziet bij elkaar is het een wonder als je er jaloers op mag worden. Dat je niet zegt: Nou maarre ....., jij maar dit en jij maar dat. Want een ander kan het soms niet eens hebben. Ook een begenadigd mens, die kan er niet tegen.

Er zijn wel dingen die ik herken in mijn persoonlijke leven, als je er mee te maken krijgt. Dat je dat beginsel zo sterk ziet in de naaste, in een broeder of zuster. Dat ik het gewoon niet zo goed hebben kon, dat ik dacht: Waarom heb ik daar nu niet meer van, en waarom dit en waarom dat. Maar dat is niet goed. Je moet de Heere de schuld niet geven, je moet maar denken: Dat ben ik. De Heere spijst met honger, de Heere spijst met tranenbrood. Niet omdat het zo goed met ons is, maar omdat we zulke ellendige schepselen zijn, en we dat blijkbaar nodig hebben. Maar aan de andere kant, Hij is geen land van uiterste droogte, noch een dorre woestijn. Hij heeft het Zelf gezegd: In de

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

Heere zullen zich beroemen, het ganse zaad Israëls.

Zelfs de Psalmen waarin je zegt: Tjonge-jonge, dat ging er toch wel diep langs, diepe wegen. En opeens hoor je: 'Ik zal Zijn lof zelfs in de nacht zingen, daar ik Hem verwacht.'

Dat geldt die trouwe Borg en Zaligmaker, maar het geldt ook voor al Zijn kinderen: 'k Zal Zijn lof zelfs in de nacht zingen, want Hij geeft uitkomst. Al zie ik die uitkomst niet op dit moment, Hij geeft uitkomst in en tegen de dood. Dat is zeker! Dat is waarachtig waar!

"Het beginsel der eeuwige vreugde".

Nu moet je niet denken dat de intensiteit van die vreugde altijd hetzelfde is. Het kan geheel bedekt zijn. Het kan ook in die mate aanwezig zijn, dat je niet uitzinnig bent van blijdschap. Het kan heel gematigd zijn. Het kan een stille, dragende bodem zijn als het ware, mild. Iets van die innerlijke getuigenissen van het hart:

'Want God de Heere, zo goed, zo mild,
is te allen tijd een Zon en Schild.'

Dat is niet minder dan dat uitbundige. Nee, zeker niet, dat is niet minder. Het is datzelfde beginsel van die eeuwige vreugde.

Weet je wat ook zo eigenaardig is? Je kan het soms een ander niet vertellen. Want dan zeggen ze: Ja maar, als je blij bent dan lach je. Dat kan ook inderdaad. "De Heere heeft mij een lachen gemaakt", zei Sara, en Abraham. Maar je kan er ook van huilen. Huilen van blijdschap, dat de tranen over je wangen lopen. En dat er toch geen verdriet is wat de diepste oorzaak is. Maar die onbevattelijke blijdschap, dat God naar zo'n ellendig aarden vat, wat je zelf bent, daar Hij daar iets van de olie van Zijn liefde en genade in laat vallen. En dat je er van gaat huilen. Het is te groot eigenlijk, te onbevattelijk.

Je komt er wel achter dat het zo niet is, en dat het zo niet blijft. Maar het kan op sommige momenten zijn, maar het is gauw weer over. Maar dat je al denkt dat je van alles verlost bent.

'Wat sterveling zal mij schenden?
Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
mij bijstand boodt, en het onheil af zoudt wenden,
tot u, o God, mijn lofzang op te zenden.'

Het lijkt alsof er geen eind aan komt. Er komt ook ergens geen einde aan, maar wij komen wel weer aan een eind.

Maar dan kan het al iets zijn soms, maar een ogenblik, alsof alles wegvalt, alles! En dat je als een kat in een vreemd pakhuis om je heen zit te kijken: "Waar ben ik nu?" Dat is meestal maar even hoor, en dan gaat het weer door.

Van Warburton lees je dat hij die varkens in zijn moestuintje ziet wroeten, en toen was het snel gebeurd. En mijn overgrootvader zat met dominee Pieneman te praten, een collega, over dat blij vooruitzicht en die blijdschap. En ze hadden niet gezien dat er een onweersbui aan de lucht zat, en opeens een vreselijke slag, dat het huis op zijn grondvesten daverde, en ze schrokken geweldig. En toen begonnen ze te lachen. Toen merkten ze toch, ja, ze waren er nog niet.

Maar dat neemt niet weg, dat moet je niet in mindering brengen op het beginsel. Hier en nu is het beginsel van die eeuwige vreugde in mijn hart.

Ik wilde er zo graag wat van zeggen, maar je weet niet hoe je het zeggen moet, maar ik

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

wil zo graag iedereen erbij betrekken, elk die Hem vreest, hoe klein hij zij of groot. Want het is niet altijd even opvallend. Vader is naar zijn werk, laten we het even zo stellen, moeder is thuis. Die zit weer te sloven en te werken om alles een beetje voor elkaar te krijgen, voor de kinderen en noem maar op.

Hoe komt het nu dat ze opeens zo blij wordt? Dat is het beginsel. Dat je niet eens een tekst krijgt, zoals men dat noemt, of wat dan ook. Maar je kan niet anders. Alles ziet er anders uit. Je kunt geen benauwde gedachte zelfs over je aanstaand sterven of dood maken. Net alsof er iets over je heen komt. Zo zeg ik het wel eens en zo is het eigenlijk ook. Wij hebben niets. Wij zijn zulke arme kerkratten. Maar de Heere doet een dak over ons heen, een bescherming.

En er kan ik weet niet wat aan de hand zijn. Ze kunnen je dingen zeggen om van te rillen, weet je wel, maar ja!

"Vind je het niet erg?"

"Ja, ik vind het wel erg".

"Oh".

Maar je kunt er niet inkomen.

Die stille blijdschap kan zich ook uiten daarin, dat je onderweg bent in een auto of een vliegtuig, of je staat te spijkeren of te timmeren, het kan me niet schelen wat, hoe komt het nu dat je opeens móét zingen? En je bent misschien helemaal geen zanger. Tenminste, je aard is misschien zo dat je niet zo makkelijk zingt. Dat is erg genoeg hoor, dat we zulke zeurders zijn, maar goed, het is zo.

Hoe komt het opeens dat je onweerstaanbaar geleid wordt om te zingen:

'Geloofd zij God met diepst ontzag,

Hij overlaadt ons dag aan dag,

met Zijne gunstbewijzen.'

Je kunt geen kwade gedachte van de Heere hebben. Dat is het beginsel van de eeuwige vreugde. Je kunt niet blij zijn wanneer je wilt, maar je moet onthouden, je kunt ook niet benauwd worden wanneer je wilt. Je kunt ook niet ongelovig zijn wanneer je wilt. God is een groot God, en een Koning boven alle koningen der aarde. Maar na dit leven, daar en straks: De volkomenheid.

Daar wil ik niet mee zeggen dat de Heere dit allemaal loslaat. Er komt een nieuwe aarde en een nieuwe hemel. Maar er komt weer een aarde. En een aarde? Nu, ik denk nog veel mooier dan dat hij nu is.

Mensen zeggen wel eens: Nu, dat vind ik een verkeerde, menselijke gedachte. Dat kan best zijn, dat ik een menselijke gedachte heb. Natuurlijk, daarom ben ik ook een mens. Maar dacht je dat ik me een aarde voor kan stellen als een bol zand in de lucht. Dat kan ik niet.

Ik weet wel, je moet niet doorvloeien. Als je al die zoetelijke plaatjes ziet, zo zal het ook wel niet zijn. Maar dat het een pronkstuk zal zijn van Gods vingers, daar hoef je niet aan te twifelen. Maar er zal geen gewelddadigheid meer zijn. Geen loeiende storm of orkaan, geen wervelwinden, geen aardbevingen. Het zal alles vrede zijn. Volkomen: Daar en straks. Een zaligheid die geen oog gezien heeft, geen oor gehoord heeft, en in geen 's mensen hart opgeklommen is.

Paulus legt deze tekst enigszins anders uit, dan dat hij bij de profeet Jesaja staat. Maar ze hebben allebei gelijk, Jesaja en Paulus. Jesaja heeft het erover wat God voorbereid

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

heeft voor een ellendig mensenkind. En Paulus zegt: "God heeft het ons geopenbaard". Paulus zegt: "Dat is nu het Evangelie. Geen oor heeft het gehoord, het is in geen hart opgeklommen, maar God heeft het nu geopenbaard en gegeven". In die zin is het ook waar.

Maar wat die erfenis betreft, je kunt er ook zeker van zeggen: Geen oor gehoord, in geen mensenhart opgeklommen. Want het gaat al onze bevattingen ver te boven.

Ach, dat wacht nog, en ik hoop van ganser harte, dat we erbij mogen zijn, allemaal! De liefde is gunnend, en de liefde ziet dat er heerlijkheid is in de veelheid van de onderdanen.

En daarom zeg ik: ik hoop ..... Ik zou zo graag, maar ja, daar voel ik natuurlijk mijn eigen dwaasheid en tekort in, ik zou zo graag vanavond ook een stukje brood en een koek en een flesje wijn geven. Dat het hele volk blij naar huis gaat, met een gebed in het hart voor het afgedwaalde volk, en het gevallen volk, en het verloren volk. Dat zou ik zo groot vinden.

Want toen de discipelen, die vrouwtjes, bij het graf waren, dan lees je: ze gingen weg van het graf. In Mattheüs 28. "En haastelijk uitgaande van het graf". Daar moeten wij eigenlijk achteraan, uitgaande van het graf! Daar is het leven niet. Dat is onze toekomst niet.

Je mag gerust op het kerkhof gaan kijken, maar geestelijk gezien, een beetje plastisch gesproken, uitgaande van het graf. Daar komt Jezus, en Hij zei, Jezus is hen ontmoet, en Hij zei: "Wees gegroet". Dat betekent letterlijk: "Verheug u." "Verheug u zusters." Daar heb je het weer. Want er zal geen einde zijn aan de blijdschap. Het zalig goed, door Zijn hand gegeven, hier en straks. Liefelijkheden zijn voor Zijn aangezicht, eeuwiglijk. Verzadiging van vreugde.

En dan bedoel ik echt niet, in die hemel een soort voorstelling, een soort luilekkerland. Dat hadden Jehova's getuigen nog wel eens, vroeger toen ze pas op de proppen kwamen met van die gekke verhalen. Van gouden fietsen en al die rare dingen meer. Wat je dan allemaal kon. Dat is ergens onzin.

Ik weet alleen dit, dat geloof ik, in dat eeuwige leven zal geen dag - als we dan nog van een dag kunnen spreken tenminste, ja een eeuwige dag - er zal geen ééntonige dag bij zijn. Het zal elke dag, elk ogenblik - ik spreek in aardse termen over eeuwigheid, dat kan niet - leven zijn in de volle zin van het woord. Maar dan onvalbaar leven.

Ik heb vaak gezegd, met het oog op jullie en anderen, en ik denk dat ik mezelf ook wel zal bedoeld hebben, dan zei ik toen ik jonger was: "Heere, zou ik nu alstublieft ..... Ik heb wel eens gehoord van mensen, die hebben zo mooi horen zingen". Ik kwam bij een oude man in mijn diensttijd, die had zo mooi horen zingen. Hij zegt: "Ik luister zo graag naar zingen". Dan had hij zo'n oude knol - hij kon lezen noch schrijven die man - van een radio. En als hij dan wat kon horen zingen, dan was die man zo blij. Maar hij zegt: "Sinds ik dat gehoord heb, loopt er toch altijd een streepje ergens door dat zingen. Ik vind het mooi, maar dát was zo mooi, dat heb ik nog nooit gehoord, zo mooi!"

En je hebt wel meer van die mensen. En dan zei ik: "Heere, laat mij dat alstublieft ook eens horen, laat mij nu eens even om de hoek kijken. Dat ik tegen de mensen kan zeggen zondag: Jongens, ik heb groot nieuws, ik heb het gezien, ik heb het echt gehoord". En de Heere deed het niet. Integendeel, ik droomde soms heel benauwd of

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 58

heel akelig. Dat je al naar van jezelf wakker wordt.
En ik werd gedachtig aan het Woord: Al stond er iemand uit de doden op. Al zou je nu tien jaar boven zijn geweest, en je kwam terug, niemand zou het geloven. Je hebt toch Mozes en de Profeten? En daar bovenop Petrus: "Dewelke gij niet gezien en nochtans gelooft. In Welke gij u, hoewel Hem niet ziende, verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, verkrijgende het einde uws geloofs, de zaligheid der zielen."

AMEN